

NOI

ANUL II, NUMARUL IV/2010

FOAIE A GIMNAZISTILOR DE LA COLLEGIUL NAȚIONAL "AL. I. CUZA", FOCȘANI

Noi...pentru Noi...despre Noi

Prima zi de școală la CNAIC

Era o zi frumoasă și însorită de toamnă. Păsările cântau pentru mine, pentru că era prima mea zi de școală la Colegiul Național "Al. I. Cuza".

Îmi amintesc cu bucurie cum m-am trezit devreme, doar ca să nu întârzi. Trebuia să fac o impresie bună, fiind prima mea zi. Eram nerăbdătoare să-mi văd noii colegi, pe doamnele profesoare care urmau să-mi arate o altfel de lume, nouă și atotcuprinzătoare, ajutându-ne să trecem peste orice greutate.

M-am îmbrăcat frumos, elegant (zic eu!) și am pornit spre noua mea școală. Pășind în curte, am simțit că nu e ce mi-am imaginat, e mult mai mult, mai greu, mai fascinant... Când mi-am văzut colegii, am realizat că pot fi fericită și mereu protejată de aceste ziduri care știu povestea multor cuziști.

Am intrat în clasă, m-am așezat în bancă și mi-am privit cu încredere colega, care spre surprinderea mea, era o foarte veche prietenă de la grădiniță. Am povestit și iar am povestit, până când s-a ivit în cadrul ușii un fost coleg de școală. Inima mea a încremenit, căci multe vorbe grele și supărări împărtășisem. Spre uimirea mea, Teo m-a salutat și mi-a zâmbit. Probabil la Liceul Cuza se

întâmplă minuni dinainte de a înțelege eu cum se face magia. Sau probabil pentru ca era mama lui lângă el... Oricum, n-a fost un început prea rău.

Doamna dirigintă a venit la fix. Mi-era teamă că mă voi pierde printre atâtea surâsuri. Era întruchiparea delicateții, atenției și căldurii afective. Nu știu dacă așa sunt toate doamnele diriginte, dar a mea probabil că ar merita premiul I.

Cuza... liceul a cărui imagine m-a fascinat, Cuza... din această primă zi, liceul meu drag.

Andreea Potlog, clasa a V-a

Emoții. Toamnă...

Deja soarele nu mai dogorește, iar firele de nisip se preling ușor printre degete... Nisipul vacanței ce tocmai s-a încheiat. Particulele minuscule închid în ele, fiecare, o lume, un vis sau o amintire. Treptat, nisipul se metamorfozează într-o clepsidră, ce măsoară timpul, alunecând fin, pe nesimțite, în trecut.

"A venit toamna"... oftează salcâmi, scuturându-se grațios și demn. "A venit toamna"... suspină evantaiul roșcat de frunze din parc, scârțâind ușor sub pantofi. "A venit toamna"... poc, poc, clinchetesc castanele, vesel, căzând chiar la picioarele mele.

Întotdeauna m-au încântat castanele bocănind zglopii pe trotuar, ca niște copii ghiduși care îmi aduceau aminte, înainte de a deschide poarta liceului, că... totuși... aici e școala, dar școala este plină de copii – șturlubatici, poznași, ștregari, puși pe șotii, cum vreți, dar copii. În cel mai frumos mod cu putință copii, adică în sensul inocenței spiritului, în sensul naivității vârstei, dar și în sensul generozității nemăsurate și al elanului sufletesc uriaș.

15 septembrie. Nisip, castane, frunze, flori, caiete, stilouri, mirosul cărților proaspăt tipărite, cuvinte timide, râsete puternice, menite să mascheze valul de teamă amestecat cu speranță, priviri grăbite, speriate, melancolice, poznașe. A început școala. Toamnă. Emoții...

Mara Copaci, clasa a VIII-a B

Și a venit iarna...

Și a venit iarna purtând pe buze cântul vântului și secretul fulgilor de nea ce se înlănțuie într-un dans care dăinuie dintotdeauna și a venit iarna cristalizând sufletele oamenilor de zăpadă ce poartă visurile și jocurile copiilor în eternitate.

Andreea

Crivăț în suflet, zăpadă-n simțiri și cântec de îngeri.

Eliza

Fiind aproape la sfârșitul primului semestru al clasei a 8-a, mărturisesc că aștept cu nerăbdare vacanța pentru a mă putea elibera de stresul dinaintea examenului.

Alex

Sunt un suflet hrănit de idealuri, ce are o bucurie naivă, inocentă față de venirea primei ninsori, de căderea fiecărui fulg și de împlinirea fiecărui vis...de iarnă.

Mara

Deși iarna a venit prea devreme, ea nu există cu adevărat decât atunci când o simți în sufletul tău.

Mălina

Aducând bucurie și miros de cozonaci, cadouri și multe surprize.

Irina

Iarna, anotimp al bucuriei și al sărbătorilor a venit în sufletele noastre mult prea devreme. Sărbători fericite tuturor!

Ana

Întâmplări adevărate

Curățenie în toată țara. Într-o singură zi

Doar pentru că te muți cu doi metri mai departe de o grămadă de gunoi când ieși la picnic, asta nu înseamnă că mizeria nu mai e acolo. Doar pentru că alegi să te uiți în altă parte, asta nu înseamnă că în apele râului care îți alimentează orașul cu apă potabilă nu plutesc zeci de mii de pet-uri și pungii. Doar pentru că nu fotografiezi și munții de gunoaie când pleci în vacanță, asta nu înseamnă că ei nu sunt acolo.

**LET'S DO IT
ROMANIA!**

Ce-ar fi să schimbăm foaia? Ce-ar fi să ne notăm în calendar o dată importantă pentru fiecare dintre noi: aceea în care sute de mii de români au spus "Stop!" și și-au curățat țara de PET-uri, pungii și hârtii lăsate de alții, purtate de vânt și apă în cele mai frumoase locuri din România? Nu ne permitem să ne cumpărăm o țară mai curată și nici nu am avea cum, dar putem să o curățăm noi! Într-o singură zi s-o curățăm pe toată! Să ne mândrim din ziua următoare că avem o țară curată, că am scris istorie, că am acționat

împreună măcar pentru o zi!

Prin acest proiect ne-am propus să curățăm mormanele de gunoi din arealele naturale ale țării, într-o singură zi. Mormanele de gunoi, pe care le vom identifica și curăța în cadrul acestei campanii, sunt resturile aruncate de către cetățeni (fie ei localnici sau turiști), în areale naturale.

Așa cum au fost organizate acțiunea din Estonia (țara de origine a inițiativei) în 2008 și cele din Letonia și Lituania în 2009, acțiunea din România presupune implicarea cetățenilor, a autorităților locale, a firmelor private, a operatorilor de salubritate, a persoanelor publice și a mass- media pentru a mobiliza populația să iasă în ziua stabilită și să curețe deșeurile, conform planului realizat de către echipă.

Și colegiul „Cuza” a participat la această activitate. Elevii liceeni împreună cu profesorii au strâns gunoaie din toată Vrancea. Au fost strânși mai mult de 450 de saci de gunoi. Și tu poți ajuta la păstrarea curată a mediului înconjurător! În școală, au fost amenajate mai multe pubele speciale unde se pot arunca asortat gunoaiele. Fii un bun ecologist!

Mara Copaci

Întâmplări inventate DEALURI CU SURPRIZE

Iulia:

Dan, a început să plouă?

Dan: Da.

Iulia: Atunci îmi împrumuți și mie umbrela?

Dan: E în cuier. A, poți să închizi geamul?

Iulia: Bine. (se duce spre geam, acolo strâmbă din nas) Ce e cu mirosul ăsta?

Dan: De vreo două zile miroase așa. Vine dinspre dealuri. Se desfășoară niște lucrări acolo, nu știu ce...

Iulia: (cu pelerina și umbrela) Bine, am plecat! (iese pe ușă)

Iulia: Asta nu-i ploaie...Asta e furtună! Trebuie să mă ascund sub un copac! (se duce acolo, dar se aude tunetul și se vede lumina fulgerului; scoate un țipăt) Nu sub un copac! (îl sună pe Dan) Alo? Da, vezi că afară e furtună, eu nu mai văd nimic și e oribil de frig! Da, vino! Nu e departe de casă, nu pot să îți zic exact pe unde, grăbește-te! (închide, apoi tremură) Natura asta...De ce te răzbuni pe mine? Ți-am făcut eu ceva? Și te mai și manifesti în halul ăsta!...(vine Dan) Dan! În sfârșit...

Dan: Doamne, ce furtună...

Iulia: Stai, mi-am pierdut poșeta! (furtuna se calmează) Oare unde o fi?...Știu, pe aici, pe lângă copac! (caută câteva momente) Nu-i aici!

Dan: Stai puțin! Aici nu e doar un copac...Sunt sute!

Iulia: Sute? Vai, ce mai exagerezi!...Stai, ai dreptate! Aici e o pădure! Dar eu am plecat spre Nicoleta!

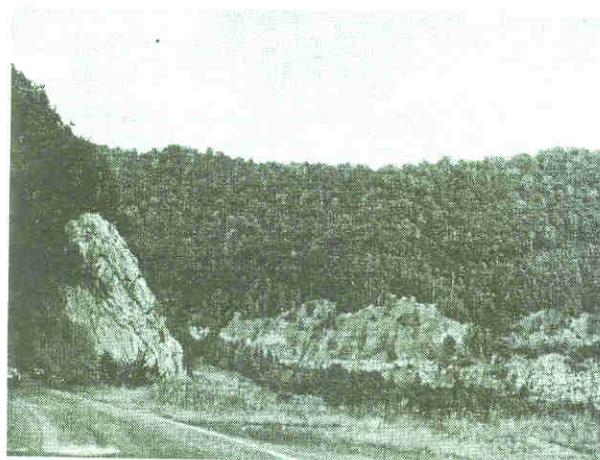
Dan: Și eu eram sigur că te voi găsi în drum spre ea, dar văd că aici e o pădure!

Iulia: Gata cu discuțiile, trebuie să găsec geanta! Am o grămadă de lucruri importante în ea!

Dan: Sigur, cum ar fi: două-trei rujuri nemțești plus încă patru de ornament, absolut TOT ce înseamnă machiaj, o poză cu băiatul acela nou și MP3-ul meu! Trebuie să o găsim! Haide! (caută puțin printre copaci)

Iulia: E inutil. Nu o găsec. Ah, Mamă Natură, să știi că dacă ai fi un Chiuaua drăguț, te-aș da pe mâna nu a hingherilor, a FBI-ului!

Dan: Să știi că mediul mai mult ajută decât strică. Nu te mai plânge!

Iulia: Da, eu mi-am aruncat geanta pentru că așa am vrut, nu? Scutește-mă.

Dan: Iar plouă. O să fie furtună.

Iulia: Ce?

Dan: Mai bine ne adăpostim undeva.

Iulia: Ai înnebunit?! Vreau acasă!

Dan: Vrei să ajungi întregă acasă sau...

Iulia: Bine, fie. Și în ce fortăreață vrei tu să ne adăpostim?

Dan: Uite, în scobitura în pământ de acolo.

Iulia: Poftim?! Peșteră?! Am ajuns cumva în cealaltă parte a țării? Mai sunt chestii de care ar trebui să știu?

Dan: Da, suntem pe un deal imens. Locuim la deal, nu știi? Totuși habar n-aveam de văgăuna asta. Nu e peșteră, oricum.

Iulia: Eu nu intru în grotă asta plină de chestii dezgustătoare! Poate sunt lilieci, cârțițe, iar dacă o broscă sare pe mine, înnebunesc!

Dan: Atunci vrei să stai AFARĂ?!

Iulia:...Eu stau lângă peretele din dreapta. (se așază în scobitură)

Iulia: Dar dacă ploaia nu se oprește?

Dan: Revenim la stadiul de om al peșterilor. Tu aduni păpădii pentru supă.

Iulia: Nu-i amuzant! De ce n-a fost soare? De ce n-am stat acasă?

Dan: Deci recunoști că a fost vina ta!

Iulia: Nu! E vina vremii!

Dan: Să știi că natura te poate ajuta în orice moment!

Iulia: M-am săturat să tot aud "nu mai știu ce te ajută". Mai exact cum te ajută?

Dan: Uite, aici, un zmeur. Apa de ploaie e curată aici și a spălat fructele.(culege câteva) Poftim!

Iulia: Nu-mi place zmeura!

Dan: Cum vrei tu, îmi rămân mai multe mie.
Iulia: (șocată) Ce sunt desenele astea?
Dan: O...Sunt picturi murale!
Iulia: Adică am făcut o descoperire arheologică?
Dan: Să știi că da!
Iulia: Ce spun picturile astea?
Dan: Lasă-mă să văd...Ceva despre un munte sau ceva...Stai, nu e munte, e vulcan!
Iulia: Oricare ar fi, acum este stins.
Dan: Cu siguranță. Aici povestește despre o erupție...Cu greu au scăpat...Apoi n-au mai crescut plante pe acel vulcan...
Iulia: Stai puțin, atunci de ce nu creșteau plante aici?
Dan: Cel mai probabil era petrol acolo sau alt gaz, cred...
Iulia: Uite, dealul are stânci!
Dan: Care deal are stânci?
Iulia: Dealul unde lucrează muncitorii.
Dan: Spune că pământul nu trebuia deranjat...Dacă ar fi fost deranjat, cel mai probabil ar fi fost un cutremur...În cel mai rău caz, o erupție...
Iulia: Muncitorii au înfipt conductele la 1-2 km adâncime în pământ!
Dan: Deci trebuie să-i oprim repede înainte să înfurie vulcanul și să nu provoace, mai întâi și mai întâi un...(se cutremură pământul)...Cutremur!
(Iuliana cade din picioare și se rănește la braț)
Iuliana: Au...
Dan: Stai puțin.
Iuliana: Ce faci?
Dan: Caut rostopască, să-ți tratez rana. Vezi, ți-am zis că natura nu e atât de rea cum crezi tu. Acum trebuie să oprim o catastrofă!
Iulia: Hm...
Iulia: Stai...Nu mai pot!
Dan: Și ți-e mai bine dacă erupe vulcanul?
Iulia: Bine, hai.
(se cutremură pământul)
Iulia: Iar se întâmplă!
Dan: Hai, repede!
(ajung la muncitori)
Dan și Iulia: Stați!
Unul dintre muncitori: Ce este? A, stați, nu e bine să vă jucați pe aici când se cam cutremură pământul!
Iulia: Asta încercăm să vă spunem! (răsuflă greoi)
Dan: Vulcanul! Vreau să spun, dealul acesta! Dealul acesta în care faceți forări după petrol este un vulcan inactiv de sute de ani...

Iulia: Mantaua de pământ dintre suprafață și cavitățile cu lavă este foarte mică, așa că, dacă este deranjată de ceva, vulcanul poate erupe.
Muncitorul: Luați o pauză, băieți. Revenind la oile noastre, de unde știți voi asta?
Dan: Este o peșteră pe undeva pe aici. Pe pereții ei sunt niște picturi murale care reprezintă o catastrofă.
Muncitorul: (râde) Adică voi, copii, vreți să spuneți că în același munte în care se găsește petrol este și lavă?
Iulia: Tocmai asta este! Nu se găsește petrol!
Dan: Poftim? Dar tocmai ce știam că se găsește!
Iulia: Asta credeți voi! Picturile murale spun că după catastrofă nu creșteau plante, dar asta nu e din cauza petrolului! Dan, ai dedus greșit!
Dan: Cum așa?!Iulia: Gândiți-vă puțin! Uitați-vă în jur! Ce plante îmbracă acum dealul?
Dan: Mușchi...Stai!
Iulia: Așa e! Mușchiul nu e o plantă superioară. Picturile arătau iarbă, copaci, flori...Atunci era un vulcan stins, deci pe el trăiau tot felul de plante și, prin deducție, mi-am dat seama că pe el era construit și orașul. Mai exact, când ați mai văzut voi un deal stâncos? Acelea erau ruine...Rămășițele orașului vechi! Este o zonă foarte puțin exploatată arheologic și din această cauză toți spuneau că sunt stânci.
Muncitorul: (uimit) Am înțeles. Dar până una alta de ce nu creșteau plante? Și de ce nu se găsește petrol?
Iulia: Nu creșteau plante pentru că vulcanul erupsese recent, iar lava pietrificată nu dădea voie plantelor să crească. Iar atunci când a erupt, a distrus această parte din oraș. Cel mai probabil pe această lavă pietrificată au început să crească doar mușchi, cărora le-a priit atât de mult mediul acesta, încât s-au răspândit pe întreg dealul, dând impresia că toată verdeța era iarbă. Au crescut chiar și pe lava întărită de pe craterul vulcanului! Iar petrol nu se găsește pentru că pământul nu are calitatea adecvată pentru a adăposti petrol. Uitați, (rupse niște mușchi) piatră neagră. Asta e lavă. Și aș mai vrea să spun că prin locurile astea am observat mulți licheni, deci aerul nu e poluat, încă. Dacă voi căutați apă-n soare cu mașinăriile astea, poluați ecosistemul de aici! Plus că, știu eu, dacă ați fi găsit petrol, ar fi trebuit să tăiați pădurea de la poalele dealurilor. Ce ar mai fi rămas bun pentru acest oraș?

Dan: Iulia...Ce deducție impresionantă...

Muncitorul: Fetițo, dacă nu ai fi avut un astfel de argument convingător, nu v-aș fi crezut în veci.

(se cutremură pământul)

Muncitorul: Repede! Strângeți tot! Tot! Nu-mi pasă cât de mult o să dureze, nu am chef să erupă vulcanul!

Dan: Dar cum ți-ai dat seama de toate astea?

Iulia: Picturile spuneau totul.

Dan: Și de când ai devenit așa de serioasă și învățată?

Iulia: Trebuia să-i fac să se oprească. Vulcanul mi-ar fi topit poșeta, pe unde o fi ea!

Dan: Bine, acum s-a terminat tot. A ieșit soarele, deci ne putem întoarce acasă.

Iulia: Noi n-am sunat echipajele de intervenție, nu?

Dan: Nu...

Iulia: Dar presa o să afle în curând, presimt...

Dan: Știu eu cine o să afle. Arheologii. Și geologii.

Iulia: De ce?

Dan: Am văzut rubine în peșteră. Deja ar trebui să fim numiți cetățeni de onoare ai orașului!

Reporterita: Iulia, cum te simți să fii cea care a salvat orașul și cea care a împiedicat o catastrofă ecologică?

Iulia: Mediul trebuie protejat. De exemplu, dacă vulcanul ar fi erupt, ar fi distrus atât orașul, cât și pădurea cu bogățiile ei. Iar mașinăriile cu care voiau să scoată petrol acei

oameni lăsau un miros și fum care se simțea în tot orașul. După cum vedeți, nu mediul ne face nouă rău, ci noi lui. Cred că, astfel, e un semn, deoarece vulcanul voia să ne distrugă pentru că poluam acest paradis care ne-a oferit nouă atâtă. Sunt sigură că, odată cu această întâmplare, orașul a devenit mai renumit și mult mai bogat arheologic. Și la propriu vorbind. Adică, vreau să spun că, decât să distrugi mediul pentru bani, mai bine îl lași intact pentru bani. De exemplu, ne-a dat o rezervație! El ne dă mai multe decât am putea crede noi.

Reporterita: Ai trecut printr-o astfel de experiență?

Iulia: Cea de față. A, experții nu au crezut toată povestea asta cu vulcanul, nu?

Reporterita: Nu prea au crezut...Trebuie să vadă asta.

Dan: Am drepturi de autor pentru unele fraze pe care le-ai zis...

Iulia: (se strâmbă puțin) Ce dificil e să fii serioasă în fața camerei...

Dan: Ei, lasă.

Iulia: Dan?

Dan: Ce?

Iulia: Mi-am găsit poșeta!

Mihnea-Andrei Nistoroiu, clasa a VI-a

Gânduri în singurătate

Dorința

Vreau să fiu mâna care scrie,
Ca să îți știu orice secret,
Vreau să fiu pleoapa ta subțire,
Al ochilor să-ți văd, buchet...

Vreau să fiu gândul tău cel iute
Ce fuge-n risipite văi,
Vreau să-ți cunosc necunoscutul
Ce azi alege alte căi....

Melancolie

Au trecut ierni și veri
Amândoi vom fi iar, dar nu vom iubi aceeași floare,
Vom porni din nou cu pași visători
Dar nu vom fi împreună.
Vom zbura dintr-odată iar spre zări azurii
Dar nu vom avea timp de visare...
Vom fi iarăși copii, vom iubi iar jucăriile,
Dar niciodată nu ne vom iubi!!!

Ana Miron, clasa a VIII-a B

Autoportret

- Uitându-mă-n oglindă eu văd
- Un chip vesel în care se reflectă razele soarelui.
- Privindu-mă-n oglindă eu văd
- Un zâmbet care-mi poate măsura bucuria.
- Uitându-mă-n oglindă eu văd
- Pura mea inocență ce reflectă copilul din mine.
- Privindu-mă-n oglindă eu văd
- Decorul sufletului meu.

Stoica Andreea

Autoportret

Nu-s multe de zis despre mine,
Nu sunt deloc expertă-n rime.

Sunt eu când desenez și inventez,
Sau când adeseori pictez.

Nu sunt la modă, nu dansez,
Nu-s fără vlagă- o păpușă,
Nici de biserică, vreo ușă.

Am un surâs copilăresc,
Și-un vis aproape nebunesc:
În lumea-ntreagă să călătoresc.

Prea mult vorbesc, pălăvrăgesc
Și uite-aici eu mă opresc
Căci alte rime ... nu găsesc.

Bălăsoiu Ana-Maria Isabela, clasa a VIII-a A

O noapte...

„Într-o noapte de iarnă, un călător „straniu lovisc cu bățai stinse, abia auzite în poarta de lemn masiv a castelului. Lumina palidă a felinarului contura un chip șters a cărui taină părea accentuată de privirea unor ochi ascunși, prinși în câteva cercuri vineții. Puținele gesturi înfățișau din umbra zidului două mâini scheletice, lipsite de vlagă.

Deodată cineva coborî cu repeziciune scările din interiorul primei încăperi. O voce puternică, interogativă ajunsese cu iuțeală până la urechile înghețate ale călătorului. După un timp se auzi scârțâitul grav al unei uși maiestuoase care părea trasă de o mână invizibilă. Frigul și întunericul amortiseră parcă toate încercările străinului călător de a se face auzit.

Ființa de dincolo de prag rămase încremenită la prezentarea călătorului care tot îngăima că ar fi întâlnit o fetiță cu niște chibrituri, împietrită de gerul aspru al cumplitei nopți de iarnă pentru că uitase de emoția frigului care îi pătrunse cu ușurință hainele subțiri și se abandonase unei stări de admirație ca într-un basm, pentru căldura și lumina unui brad îndepărtat, aflat dincolo de fereastră, ca într-un vis de pe o altă lume. Speranța pentru vreo urmă de ajutor rămase de cremene, ca și trupul firav, încercat de colții oțeliți ai năprasnicului ger.

Însăși zăpada părea mai întunecată sub lumina palidă a lunii, ascunsă din când în când după nori plumburii. Nicio urmă de suflet nu se zărea în privirea aspră a siluetei din fața ușii, înaltă cât poarta raiului. O bubuitură năprasnică asemănătoare unei arme de foc înfățișa brusc ușa închisă și ferecată. Straniului călător nu-i mai rămăsese decât un petec de lumină plină, aurie, încadrat de o fereastră îngustă din partea de sus a ușii. Și deodată i s-au arătat niște îngeri blonzi în fața unui șemineu încoronat de crenguțe de brad împodobite în culori miraculoase. Clopoțelul zglobiu al vocilor lor chemau ființa tatălui într-un joc miraculos, fără sfârșit.

Târziu, spre dimineața sleită de frig ca și noaptea de dinainte, un slujbaș al castelului împunsesse aerul cu un țipăt de spaimă. Doi ochi larg deschiși care păreau înghețați încremeniseră în fascinația luminii cerului, la poarta castelului ca la poarta raiului.

Stoica Andreea, clasa a VIII-a A

Vrei?

Vrei să fii soarele meu?

Dintre milioane de alți sori, tu să mă desenezi în raze

Să mă cuprinzi și, în nemărginirea de astre, să fii lumină din tine?

Să fii eu satelitul tău și în jurul ... în jurul cui vom orbita?... împreună...

... dar ... cât ține împreună?

Cât ține tu și eu?

Cât ține iubirea?

Atât cât să o torni într-un pahar... și s-o bei?

Cât timp ține beția iubirii?

Oricât ar ține.... mai mult se-ntinde mahmureala.

Eliza Soare, clasa a VIII-a B

Așa a fost...

S-a întâmplat când

sufletul meu întors din drum de tine

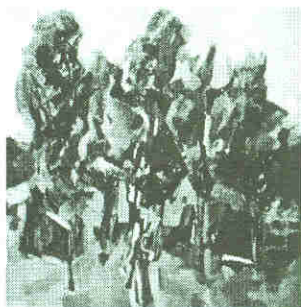
spre tine, te-a atins, te-a mirosit

Și-atunci vorba ta

Se poticni în drum spre mine, mirată

Și ne-am privit!!

Ana Miron, clasa a VIII-a B

Promisiuni la debut

Apostu Croitoru Diana, clasa a V-a
Peisaj abstract

Gândurile... trezesc în tine sentimente, dorințe, speranțe... Sunt păsări călătoare ce străbat lumea traversând ape pline de emoții, trec peste muntele de argint al temerilor și zboară deasupra câmpiilor îmbrăcate în trăiri colorate.

Unele gânduri sunt închisori ce te frământă în fiecare clipă a vieții. Altele sunt amintiri despre cei dragi și îți aduc aminte că tu exiști prin dragostea celorlalți, fiind o sămânță mirabilă în gândul lor.

Unele amintiri sunt clopote de cristal ce bat la poarta uitării. Ar trebui să le las în urmă, dar amintirile, gândurile m-au născut pe mine, cea de astăzi.

Dorințele te motivează iar speranța... ea e cea mai importantă. În viață, chiar dacă se întâmplă altfel decât visăm, nu-ți pierde dorul de fericire și privește mereu înainte!

Vei găsi pe cineva să te sprijine și să-ți arate drumul drept. Important e că peisajul tău interior, deși abstract, să se concretizeze prin fapte bune!

Gândește-te la viitor, nu privi înapoi spre trecut!

Viața e o cărare pe care trebuie să o străbați cu gândul și cu sufletul!

Nu vreau...

nu vreau să pătrund înțelesurile eternității azi

când toamna răsuflarea stinsă și-o sfârșește

nu vreau să fiu în ton cu tot ce în jurul meu

pășește sacadat ntr-un ultim marș

marșul funebru

nu vreau ca azi să mai gust vreun strop de iubire

vreau să trăiesc în neînțelegere pentru o zi

fără să mor

să fiu în comă a simțurilor

când azi frigul mă cuprinde și vrea să mă poarte peste hotarul infinitului

în gol

în ce aș mai putea găsi alinare atunci

când îngerul meu se metamorfozează

în pene și fulgi

aș putea să-mi fac o pernă

și-atunci : cel mai potrivit mod de a-mi petrece

cea mai interesantă zi din viață

ar fi oare să dorm

un veșnic somn ?

Eliza Soare

Peisaj floral

O rază de lumină somnoroasă a învins pânza norilor cenușii ai dimineții.

Pe câmpul multicolor, ce ascunde sentimentele vieții și păstrează tăcerea veșnică, o adiere domină lumea mea. Florile pe care le înfloresc în fiecare zi se scaldă în roua de cristal a dimineții.

Ele sunt zeițe întrupate într-o formă atât de gingașă, pedepsite să-și petreacă restul vieții sub forma unor petale efemere.

Fiecare dintre ele își are propria poveste tristă, dar cu timpul au învățat că trebuie să prețuiască zâmbetul meu și timpul tuturor.

Se bucură uneori de nimicurile vieții și se ajută reciproc.

Când viața le aduce neplăceri se sprijină ca niște surori de suflet.

Chiar dacă te-ai întinde pe un câmp al florilor, nu vei putea să le auzi vocile, căci trebuie să înveți mai întâi, prin iubire, cuvântul lor.

Florile mele cresc frumos pentru că știu să le așez la rădăcină câte o emoție sau câte un cântec.

Florile mele, sentimentele sunt reflecția imaginii pe care o construiesc zi de zi!

Să-ți crești frumos florile! Și asta va fi tot ce contează!

Peisaj nocturn

De două săptămâni dura gerul nemilos. A dat Dumnezeu zăpadă nemiluită și cade, cade puzderie mărunță și deasă, ca făina cernută de un crivăț vijelios. Noaptea se așterne tăcută peste sat. Lumina lunii se joacă în fascicole strălucitoare. Parcă o mână nevăzută ar fi țesut o pânză de argint, ridicând și coborând ițele. Cerul este înstelat și pare de sticlă. Stelele sunt mai strălucitoare în fiecare noapte. În toiul nopții, în pădurea de lângă sat, țipete răsar și se sting. Scheletele pomilor albi, ca fantasmе, dansează sub clar de lună în poiana din inima pădurii negre. Dar iată că o rază de lumină anunță răsăritul soarelui livid.

Noaptea a trecut. Gândesc că toate în viață trec așa, ca noaptea, și-mi doresc ca măcar imaginea copilăriei să-mi rămână în palmă pentru o veșnicie, cât trăiește sufletul meu.

Peisaj selenar

În noaptea neagră, luna strălucește cu ardoare și mângâie pământul înghețat cu razele sale calde. Ea veghează somnul dulce al micuților îngeri, ce stau în pătuțurile lor sub forma unor chipuri de om. Pe cerul de safir, stelele de aur ceartă pe obraznicele nimfe, ce dansează în poiană și cântă înduioșător, amețind pe trecătorii rătăciți. Luna, zeița nopții se amuză de spectacolul

închinății. Nimeni nu observă, însă, că ea coboară tot mai mult, pregătindu-se de culcare. Spectacolul nocturn este întrerupt de razele soarelui somnoros. Nimfele fug speriate să se ascundă în scorburile copacilor bătrâni. Totul revine la normal. Nimeni n-a aflat ce s-a petrecut în acea noapte, cum natura își chema supușii pentru a dansa preasfintei zeități.

MARCUS

Fragment de roman

Penciu A. Madalin, clasa aV-a

Marcus, Motanul Marcus, locuiește în micuțul, tristul, săracul și uitatul de lume oraș Mustățã, cam singurul oraș ce are numai pisici drept locuitori. Marcus este un motan negru cu ochii verzi, a dânci, nici copil, nici adult, serios, atât de serios încât orașul, trist și nefericit, a fost supranumit „Orașul lui Marcus”. De ce?

Pentru că Marcus este oriunde este nevoie de el. Punctual, chiar foarte punctual, încât ți se pare că e peste tot și nicăieri. Toți îi sunt prieteni, dar nu socializează cu nimeni. Locuiește într-unul dintre multele blocuri înalte, negre, triste, care nu sunt renovate niciodată. Împreună cu părinții și cu fratele său sunt fericiți, deși apartamentul lor este cât se poate de umil, la fel ca celelalte din oraș.

Revenind la Marcus, se știe că nu se poate discuta cu el. Ascultă tot ce-i spui, dar nu vorbește decât dacă are ceva urgent să-ți spună. În schimb, îți poți da seama ce gândește după gesturile sale: când nu îi place ce îi spui, își scoate la iveală unul din colții lui strălucitori, unul din cei laterali; dacă îi place, atunci te privește calm, blând, căci în rest e încruntat mereu; iar, dacă vrea să termine discuția, bate o dată cu coada în pământ, cauzând o mică briză răcoritoare la lăbuțe. Marcus e cel mai amabil, cel mai tăcut și cel mai îngrijit motan al orașului Mustățã. Știe să-și economisească monedele (bani folosiți de pisici), având în prezent aproximativ 214 monede auri, lucioase, curățate de praf, care arată mai bine decât însăși banca orașului. Cu toate acestea, viața e scumpă în orașul Mustățã, deci banii se duc repede. Zece monede costă doar laptele și bucățelele de pește prăjite, servite dimineața, la prânz și seara. Marcus s-a adaptat. Deține o mașinuță cu patru locuri de un gri trist, metalic, totuși curățată, care încearcă să lucească, dar nu poate, căci soarele e acoperit cu nori negri ca pana corbului. Pe cer nu sunt de obicei nici stele, nici lună, nici soare, totul este înghițit de norii de deasupra micului și tristului oraș Mustățã. Aici, Marcus a petrecut fiecare zi ca un motan de afaceri, uneori curier, alteori curățător sau îndeplinind alte slujbe, deși e doar un motan adolescent, ce doarme numai cu un ochi deschis, cu urechile ciulite la radio, pentru a se trezi următoarea dimineață informat, dar odihnit. Pe noptieră are carnete, cărți, hârtii, dosare, contracte și alte lucruri pe care el le consultă în fiecare dimineață la 7:00. Toți îl iubesc pe Marcus, dar el nu se laudă. Ar avea multe motive, pentru că fără el, orașul Mustățã ar dispărea.

Marcus se plimbă în fiecare zi pe străzi în haina lui gri, catifelată, admirând puținele flori și statui din oraș. Plimbarea lui se termină de obicei la o mică terasă, cea mai ieftină din oraș, unde Marcus găsește mereu pe cineva cu care să încheie o afacere profitabilă. Marcus nu refuză aceste afaceri și își îndeplinește mereu misiunea, deoarece este un motan cult, ce învață mereu, fără pauză. Însă, nimeni, nimeni nu știe dacă îi place ce face, pentru că nu își exprimă foarte clar sentimentele. Când i se dă o misiune, o face fără să scoată vreun miolăit.

Pe cât este de popular Marcus, pe atât de mult vor hoții să îl păcălească. Dar pe Marcus nu-l poți păcăli. Marcus e tăcut, dar când vorbește, își dă drumul la o voce de înger, ce curge lin, iar vorbele-i sunt de geniu. Fiecare cuvânt ce-l spui este analizat de el, însă nu se-ncurcă niciodată și nu spune nimic greșit în fața nimănui. Niciun hoț nu-i poate desluși tainele și oricât de obosit, amețit, somnoros este Marcus, nu cade în capcană, căci nimeni nu știe cum gândește acest motan misterios.

Scrisoarea

La ora prânzului, când familia lui Marcus tocmai terminase de mâncat, poștașul a lăsat o scrisoare la ușă. Motanul nostru a luat plicul în mână. Arăta neobișnuit: un plic din hârtie aurită, frumos decorat cu fețe ale pisicuțelor pe el. A deschis frumos plicul arătos și a scos din el o scrisoare prin care Marcus și familia lui erau invitați într-un loc minunat, populat doar de pisici, unde îi așteptau o casă călduroasă și vecini iubitori. În plic mai era o mică hartă ce indica drumul către locul descris în scrisoare.

După o oră de analiză profundă, Marcus a arătat scrisoarea părinților și fratelui său. Aceștia, fiind de acord, au făcut repede câteva bagaje și s-au urcat în mașina lui Marcus. Înainte de a pleca, motanul nostru a terminat tot ce trebuia făcut în ziua respectivă în doar o oră, apoi și-au luat la revedere de la toți partenerii săi de afaceri. Acum, mașina micuță rula frumos sub conducerea lui Marcus, care era pe deasupra și un șofer extraordinar. Nu era prima dată când părăsea orașul, dar era prima dată când o făcea pentru o afacere.

Când au ajuns la punctul indicat pe hartă, s-au văzut înconjurați de un deșert, acoperit doar cu pietre fierbinți, arse sub razele puternice ale soarelui. Era atât de cald, încât aproape că ieșea abur din pământ. Marcus a coborât, pășind cu pantofii săi negri, de piele, pe pietrele ce acopereau pământul. A văzut totuși, printre acele pietre, un simbol pe pământ, în forma unei lăbuțe de pisică de 2-3 metri lățime și lungime. Punând lăbuța pe simbol, acesta s-a luminat, iar de sub pietre a ieșit o statuie în forma unui cap de pisică, o statuie enormă, ce avea în loc de gură două uși mari, din rocă masivă. Marcus a deschis aceste uși, strecurându-și mașinuța înăuntru. După uși, era un tunel ce părea că duce spre centrul pământului, dar era îngust și finisat, așa încât se putea merge ușor cu mașina. Deci, mașina a început să ruleze, în spatele ei închizându-se cele două uși mari, furând și ultima rază de lumină. Acum doar ochii pisicilor mai străluceau ca niște stele colorate, iar Marcus se uita în jur grijuliu, după obstacole. În curând, panta s-a terminat, iar pisicile puteau vedea o poartă imensă. Motanul nostru s-a dat jos și, ca un adevărat domn, a ciocănit ritmic la poarta de piatră. Aceasta a căzut în partea cealaltă, făcând un zgomot de tunet, dezvelind un mare oraș viu colorat, cu un cer senin, fără nori, dar cu o briză răcoritoare. Autostrăzile pavate erau cutreierate de autobuze, mașini mici și mari, de toate culorile. Harta din buzunarul lui Marcus s-a schimbat deodată în harta orașului, arătând și locația casei lui. Aceasta a luat mașina, a ocolit poarta căzută și a urmat traseul indicat. Între timp, familia sa admiră clădirile viu-colorate, înalte, draguțe, casele cu grădinile învelite într-un covor de culori, fluturi și păsărele zburând prin jur.

În sfârșit, își vedeau casa, iar cheia a apărut ca prin farmec la Marcus în lăbuță. Deschizând ușa, a văzut o locuință superbă, cu mobilier din cel mai fin lemn, trei camere, o cameră de zi uriașă și o bucătărie încântătoare. Marcus, spre deosebire de familia sa, devenea tot mai suspicios. Lui nu-i plăcea luxul și nu se lăsa impresionat de el. Și-a lăsat familia acasă și a plecat să vorbească cu primarul, dar biroul îi era închis. Supărat, a început să se plimbe pe străzi, ținând o mătură cu coadă și măturând în urma lui, când, a dat cu ochii de o terasă micuță.

Din experiențele anterioare, Marcus a început să caute un motan cu care să încheie o afacere, dar l-a găsit chiar pe primarul orașului.

Visul mărginit

După un an de la stabilirea sa în oraș, motanul și-a deschis o firmă care, practic, se ocupa cu orice. Într-o zi își rearanja monedele și la ușa lui a bătut însuși primarul orașului. Marcus a scos dintr-un sertar cu lacăt o pisicuță din lemn șlefuită, pentru care primarul i-a dat cinci monede. Marcus încheiase un târg cu primarul pasionat de artă: la o pisicuță, o dată pe săptămână, primea cinci monede. Dar Marcus avea suspiciuni cu privire la primar. Biroul său era închis mereu și era aproape la fel de tăcut ca un motan viclean. Orașul, deși părea un paradis, avea multe defecte. În multe zone nu avea voie nimeni. Marcus investiga de mult timp acest caz. Fratele motanului

detectiv a devenit curier, deci el știa cel mai bine cât de greu se circula din cauza acestor restricții. Într-o zi a văzut cum muncitorii au montat capcane lângă zonele restricționate. Totuși, cel mai ciudat lucru la oraș era că nimeni nu vorbea despre primar sau zonele interzise. Dacă încercai să discuți despre acest subiect, se prefăceau că nu aud și plecau. Toți erau secretoși și nu vorbeau decât despre ce plantau, despre vreme, taxe și alte lucruri neimportante, fapt ce făcea acest „Paradis” un oraș al misterelor.

Primarul

Într-o noapte ploioasă, Marcus a îmbrăcat o haină mai groasă, cizmele și o pălărie gri, apoi și-a deschis umbrela și a început să meargă spre primărie. Ușa neagră, din lemn vechi, părea că nu a fost deschisă niciodată. Marcus nu putea fi oprit de nicio încuietorie. Și-a băgat gheruța în gaura cheii și a descuiat ușa. Înăuntru era o cameră goală, ce avea în mijlocul ei niște scări. Marcus și-a pus umbrela lângă ușă, apoi a început să coboare scările spre un beci întunecos, umed, mare, în care erau machete ale orașului, statui vechi și, pe pereți, poze cu fiecare loc restricționat din oraș. Deodată, din podea au ieșit doi clești ce l-au agățat pe Marcus de picioare, iar din tavan, alți doi ce l-au strâns de mâini. Detectivul era prins în capcană. Din umbre a ieșit primarul, gata să-l sfășie pe Marcus, dar acesta a rupt lanțurile ce-l împiedicau să se miște, apoi l-a pus la pământ pe primar. Blana acestuia, de la albă catifelată, s-a transformat într-o blană neagră și aspră. Primarul s-a transformat în nisip, iar acesta s-a scurs printre crăpături, dispărând total. Marcus a început să răsfoiască prin hârtiile de pe o masă. A găsit un bilețel pe care era scris mesajul „Drumul nu s-a sfârșit!”. După ce mesajul a fost citit, tot orașul s-a transformat în praf, iar Marcus și familia sa s-au trezit din nou în mașină, în mijlocul deșertului, dar simbolul și capul de pisică dispăruseră. Marcus și familia sa au continuat drumul lor spre posibilul paradis al pisicilor, ce putea fi oriunde, căci harta se schimba mereu.

OAMENI CARE AU FOST ȘI CARE RĂMÂN

Maria Skłodowska-Curie, cunoscută și ca Marie Curie, după numele său francez (n. 7 noiembrie 1867, Varșovia; d. 4 iulie 1934, Sancellemoz, Franța) a fost o savantă poloneză stabilită în Franța, dublu laureată a Premiului Nobel. A introdus în fizică termenul de „radioactivitate”. Este cunoscută pentru cercetările sale în domeniul elementelor radioactive, al radioactivității naturale și al aplicațiilor acestora în medicină.

Se naște la Varșovia, aflată la acea vreme sub stăpânirea Rusiei țariste, într-o familie de profesori, care îi insuflă de timpuriu dragostea pentru învățătură. Își pierde în copilărie o soră, decedată de tifos și mama, decedată în 1878, de tuberculoză. Se refugiază în studiu, unde obține rezultate maxime, absolvind cursurile secundare în 1883, cu medalia de aur. Din cauza dificultăților financiare și pentru a-și susține sora mai mare, care studia medicina în Franța, lucrează o vreme ca guvernantă a unor copii din familii înstărite. Ulterior, în 1891, pentru că în Rusia țaristă femeile nu erau admise la universitate, se mută la Paris, unde studiază la Sorbona, devenind licențiată în fizică (în 1893) și în matematică (în 1894). În 1894 îl cunoaște pe fizicianul Pierre Curie, cu care se va căsători pe 26 iulie 1895. Vor avea două fiice, Irène (n.1897) și Ève (n.1904). Începe cercetări în domeniul radioactivității. Pentru aceste cercetări primesc amândoi Premiul Nobel pentru Fizică în 1903, împreună cu Henri Becquerel. Descoperă, de asemenea și două elemente radioactive: poloniul și radiul. După tragica moarte a lui Pierre Curie, accidentat mortal de o trăsură în 1906, Maria Curie continuă singură cercetările. În 1911 i se decernează Premiul Nobel pentru Chimie pentru descoperirea radiului și poloniului. A fost prima femeie care a primit un premiu Nobel și singurul savant care a primit două premii Nobel în două domenii științifice diferite (fizică și chimie)

Andreea Modreanu

Duiliu Zamfirescu s-a născut pe 30 octombrie 1858 și a decedat pe 3 iunie 1922. A fost un scriitor român, membru titular și vicepreședinte al Academiei Române. A scris versuri, proză scurtă, piese de teatru, dar cea mai importantă contribuție a sa la literatura română o reprezintă romanele sale din „Ciclul Comăneștenilor”. Cele cinci volume au fost scrise departe de țară, la Roma, când autorul lucra la legația română din Italia. La acestea se adaugă primul roman epistolar din literatura noastră, „Lydda”. Prin intermediul familiei Comăneșteanu, reprezentantă a vechii boierimi, romancierul ne oferă imaginea complexă a societății românești de la finele veacului al XIX-lea. Via și conacul unde se retrăgea erau în comuna Faraoanele, în apropiere de Odobești. Casa există și astăzi, fiind Casă Memorială. Scriitorul este înmormântat în Cimitirul din Focșani(Sud).

Ana Miron

Interviuri pe holurile colegiului

Rătăcind printre holurile pline mereu de viață, de amintiri și emoții, noi vă vom dezvălui câteva dintre opiniile adolescenților de clasa a VIII-a cu privire la examenul de trecere la liceu.

Întrebări și...Răspunsuri

Cum te pregătești pentru testele naționale?

Toader Diana: Încerc să fiu cât de atentă pot la ore. Încă nu mă gândesc la testele naționale cu toate că mai este foarte puțin până când le vom da.
Șoldănescu Alexandru: Lucrez suplimentar, sunt mai atent la ore și încerc să înțeleg cât mai bine ce se explică în clasă.

Istrate Raluca: Fac temele cu mai multă răspundere și dacă este un exercițiu care nu iese încerc să îl rezolv cu tot dinadinsul.

Tătar Diana: Nu îmi fac prea multe griji pentru testele naționale. Am încredere în mine și știu că mă voi descurca.

Credeți că părinții reacționează exagerat în ceea ce privește aceste teste?

Istrate Raluca: Întotdeauna părinții sunt mai stresați în ceea ce privește examenul, pentru că elevul, copil fiind nu realizează importanța acestuia decât după ce a trecut cu brio.

Toader Diana: Nu. Părinții mei mă încurajează și cred că voi face totul fără probleme.

Miron Ana: Cred că exagerează, ar putea să o lase mai moale!

Cum ne putem pregăti psihologic pentru aceste teste?

Alexandru Păun: Relaxându-ne!

Istrate Raluca: Încerc să fiu optimistă și îmi pun în cap că o să reușesc; asta bineînțeles cu foarte multă muncă.

Ema Bucur: Sincer nu știu, dar emoții vor exista mereu.

Iordache Cătălin: Încerc să fac cât mai multe exerciții la respectiva materie și să învăț.

Oancea Irina: Mă apuc serios de învățat, probabil voi face și pregătire și încerc să fiu mai atentă în clasă.

Andreea Dumitru: Nu am început să mă pregătesc chiar foarte bine...deoarece e la început.

Alexandru Păun: Uitându-mă la televizor și citind ocazional.(Iată un răspuns plin de sinceritate)

Ema Bucur:Cu multe emoții, dar încerc să fiu foarte atentă la ore și să lucrez suplimentar.

Tătar Diana: Părinții mei știu că mă voi descurca bine la testele naționale, deci nu exagerează deloc.

Iordache Cătălin: Da...mai ales tata!

Ema Bucur: Nu, mama mă lasă să mă relaxez mai mult pentru că știe că mai târziu o să fiu foarte agitată și îngrijorată în privința testelor.

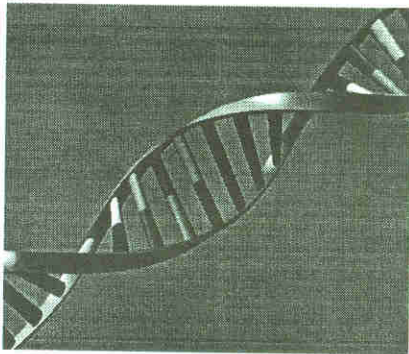
Maiereanu Alexandru: Uneori consider că pun prea mare importanță pe ele, dar, până la urmă ele ne vor schimba viața într-o oarecare măsură.

Condruz Ionelia: Să fii cât mai atent la ore, să îți înveți și să fii optimist că vei reuși să faci ceea ce ți-ai propus!

Interviu realizat de: Mara Copaci

Întrebări realizate de: Andreea Modreanu

Magazin cultural

Acidul dezoxiribonucleic (ADN, pe scurt) este materialul genetic al organismelor celulare și al celor mai mulți viruși. ADN-ul poartă informațiile necesare sintetizării directe a proteinelor și pentru replicare. Sinteza proteinelor este producerea de proteine necesare celulei sau virușilor pentru activitățile acestora sau pentru dezvoltare.

Replicarea este procesul prin care ADN-ul se copiază pe sine însuși pentru fiecare celulă descendentă sau virus. În cele mai multe organisme celulare ADN-ul este organizat ca și cromozomii localizați în nucleul celulei.

Structura

O moleculă de ADN constă în două "lanțuri", compuse dintr-un număr mare de compuși chimici, numiți nucleotide, prinse împreună pentru a forma un lanț. Aceste lanțuri sunt aranjate ca și cum ar fi fost întoarse unul peste altul.

Fiecare nucleotidă este formată din trei unități: o moleculă de zahăr, un grup de fosfați și unul sau patru compuși diferiți conțin baze.

Nucleotidele dintr-un braț al lanțului sunt într-o asociere specifică cu nucleotidele corespunzătoare din celălalt braț al lanțului ADN.

În anul 1953, biochimistul american James D. Watson și britanicul biofizician Francis Crick au publicat prima descriere a structurii ADN-ului. Modelul lor s-a dovedit atât de important pentru înțelegerea sintezei ADN-ului, încât în 1962 au primit premiul

Croitoru Violeta, clasa a VIII-a B

ADN-ul și harta cromozomială

ADN= Acid dezoxiribonucleic

Este o substanță remarcabilă și unicul compus chimic ce se poate autocopia atunci când celulele se divid. Dacă de obicei majoritatea substanțelor au o structură stabilă, ADN-ul este diferit, moleculele sale au o așa numită "coloană vertebrală".

ADN-ul este o instrucțiune ale cărei fraze sunt delimitate prin secvențe speciale de baze, ce sunt anumite substanțe de legătură. Într-o moleculă pot exista milioane de gene iar un set complet de gene conține informația necesară pentru a forma o ființă vie și pentru a o menține în viață.

Cromozomul este o structură specifică nucleară alcătuită dintr-o moleculă de ADN și proteine. Cromozomii sunt purtători ai informației ereditare sub forma unui ansamblu liniar de gene. La om, în celulele somatice se găsesc două seturi de cromozomi omologi (origine maternă sau paternă), iar în celulele sexuale un singur set, ce conține 23 de cromozomi dintre care unul determină sexul. În funcție de anumite criterii standardizate, cromozomii se împart în șapte grupe.

Cu ajutorul ADN-ului și al cromozomilor se poate alcătui o „hartă cromozomială” ce stabilește sexul, integralitatea și caracteristicile individului. În ultimii ani, cercetătorii au studiat foarte minuțios atât genotipul animal cât și cel uman și se pare că putem determina apariția unei boli cât și momentul apariției acesteia cu ajutorul hărții cromozomiale.

Cercetătorii americani au anunțat ultimele noutăți, informațiile putând fi utilizate în principal în domeniul medicinei, în depistarea unor boli necruțătoare cum ar fi cancerul. Savanții japonezi au anunțat și ei noi descoperiri în legătura cu harta cromozomială. E posibil să fi fost vorba de o coincidență sau doar de un sistem impecabil de spionaj.

Eliza Soare

Misterele celor neînfrânți

Potrivit legendei, eroul Enea ajunge la cele șapte coline de pe Tibru, care aveau să devină Roma de mai târziu. Adevărul istoricilor este însă mult mai puțin fantezist, aceștia afirmând că, de fapt, numeroase grupuri etnice ocupă ambele maluri ale Tibrului, acestea formând colonii dominate de etrusci. Câteva vestigii s-au păstrat din timpul etruscilor, puținele descoperiri arheologice fiind mormintele celor bogați, adevărate mărturii ale unor vieți pline de muzică, artă, curse de care și competiții de atletism.

Roma se va transforma în timp în Imperiul Roman, acesta rămânând în istorie și prin armata puternică, marele avantaj al Romei în fața teritoriilor cucerite. În fața armatei romane nu a rezistat o altă armată și mulți dintre conducătorii altor imperii s-au dovedit a fi neputincioși în lupta cu această putere.

În Egipt, de pildă, Cleopatra, frumoasa regină, s-a bucurat de multă putere în timpul scurtei conduceri a lui Cezar, însă după moartea acestuia, romanii vor ataca Egiptul, iar Cleopatra, conștientă de pierderea iminentă, încearcă să-și ia câteva măsuri personale de siguranță. Se spune că și-ar fi trimis fiul pe o corabie în speranța că îi va salva viața, însă refuză să-l însoțească, dând dovadă de mult curaj. Când trupele romane se apropie de reședința regală, Cleopatra se baricadează în mormântul ei împreună cu două slujitoare. Istoricii spun că tânăra s-ar fi sinucis folosind o cobră, iar slujitoarele au urmat-o, după ce i-au îmbălsămat trupul inert. După ce reușesc să intre în piramidă, romanii o găsesc pe regină îmbrăcată în veșmintele regale și cu sceptrul pe piept. Așadar, Cleopatrei nu i se mai poate nega puterea.

După o vreme, pe continentul Europa, noi civilizații apar, printre care și civilizația dacă, avându-l ca rege pe Decebal. Dacia înflorea și era în plină dezvoltare a armatei, când romanii își dau seama de pericolul ce-i paște și, din cauza ambelor părți, se iscă o serie de conflicte ce duc în final la atacarea Daciei de către romani. Dacia își pierde libertatea după două războaie grele și lungi, iar Decebal, văzând că scaunul de domnie și țara sunt în mâinile dușmanului, hotărăște să-și ia zilele înainte de a fi luat prizonier. Și de această dată romanii ajung prea târziu la locul faptei și, pentru a dovedi moartea conducătorului dac, îi duc mâna dreaptă și capul la Roma. Decebal avea și o fiică pe nume Dochia ce ne este cunoscută tuturor prin legenda Dochiei, ce spune că fata, fugind din calea romanilor, urcă pe munte și se transformă în stană de piatră, deci dispare.

Să fie doar moartea prin sinucidere aspectul pe care cei doi conducători, aflați la distanță în timp și spațiu, l-au avut în comun? O fi fost posibil, mă întreb, ca cei doi să fi fost uciși de către trădători și de fapt să nu se fi sinucis? Nu putem ști cu adevărat, însă putem presupune că ambii regi au dat dovadă de tărie de caracter și curaj pentru a nu ajunge să fie umiliți de dușmani.

Eliza Soare

Ce nu știți despre pisici

Cine poate afirma că știe totul despre pisici??

Pisica este un simbol mitologic, un totem. Dar pisica ta de acasă, cea care se joacă cu tine și care se învârte pe lângă frigider, cum este? Care este temperamentul ei? Ce fel de reacții fizice are?

- ✓ Pisicile domestice capabile de o adevărată luptă cu un șobolan sunt rare.
- ✓ Dibăcia în a vâna șoareci nu depinde de forța fizică sau de dimensiuni, ci de temperament: o pisicuță se poate dovedi mai bun vânător decât o pisica mai mare și mai puternică.
- ✓ Pisica este prudentă, se lansează la vânătoare doar când este sigură că va învinge.
- ✓ Odată ucisă prada, înainte de a o devora, face mai întâi o plimbare, lucru care o "descarcă" de excitația vânătorii.
- ✓ Șiretenia pisicii este de notorietate. Dar, ca vânător, nu este totdeauna la înălțimea faimei sale. Dacă șoricelul este destul de priceput să "facă pe mortul", poate profita de ritualul pisicii pentru a fugi.

- ☛ La început, pisicile vânează păsări și rozătoare cu același zel, dar cu timpul încetează să mai vâneze păsări. În general, nu capturează păsări sănătoase.
- ☛ Felinele sunt unicele animale care îndepărtează penele păsărilor înainte de a mânca. Din când în când își întrerup operațiunea pentru a-și linge blana. În acest caz, firele de păr le eliberează limba de pene.
- ☛ Pisica vânează insecte doar pentru a scăpa de excitația vânătorii.
- ☛ Orice obiect nu prea mare care se mișcă rapid pe pământ trezește în pisică instinctul de prădător, mai ales dacă obiectul se îndepărtează de ea.
- ☛ "Sunt mică, lipsită de apărare și inofensivă!". Acesta este mesajul pe care ni-l transmite pisica atunci când toarce.
- ☛ PISOII plac tuturor. Ei torc pentru a-i comunica mamei că totul este în regulă. Când se apropie de culcuș, pisica toarce pentru a-și liniști puii.
- ☛ Pisica tânără toarce pentru a invita o pisică adultă să se joace cu ea.
- ☛ Toarce o pisică dominantă, cu dispoziție amicală, care se apropie de una mai tânără sau de rang inferior, pentru a o asigura de intențiile sale pacifiste.
- ☛ Pisica subordonată sau slabă toarce în fața unei pisici puternice, ca mesaj de "pace".
- ☛ Pisica aflată deja într-o casă, este evident, în poziție dominantă față de o pisică străină, care va fi introdusă în același ambient. Pisica străină poate elimina acest dezavantaj dacă va ajunge pe un loc mai înalt, de exemplu pe un scaun.

Dacă vă doriți un animal de companie și un prieten în același timp, sfatul meu este pisica.

Ana Miron

Curiozități „chimice”

Știați că...

numele hidrogenului înseamnă „generator de apă”?

1 km² de conifere elimină în atmosferă o cantitate de oxigen de 10 ori mai mare decât aceeași suprafață acoperită de culturi agricole?

- diametrele aproximative ale atomilor sunt cuprinse între 0,0000001 mm (Hidrogen) și 0,0000005 mm (Cesiu)?

- într-un punct minuscul desenat cu creionul sunt 30.000.000.000.000.000.000 de atomi?

- numele celui mai rar element de pe Pământ este astatiul (69 mg în toată scoarța Pământului)?

- electronul gravitează în jurul nucleului atomului cu o viteză de aprox. 2000 km/s și cu o astfel de viteză electronul ar putea înconjura Pământul în 20 de secunde?

- azot(N) înseamnă „fără viață”?

Marea Moartă are o salinitate de 240g/litru?

Mara Copaci

Subculturi celebre în muzică

De-a lungul timpului, odată cu modernizarea culturală dar și industrială, au luat naștere diferite stiluri muzicale. Ele și-au pus amprenta asupra societății, formând adevărate subculturi. Aceste subculturi se adresau în mare parte adolescenților și se defineau prin îmbrăcăminte, tunsori și comportament specific. Multe dintre ele au dispărut odată cu deceniile, altele se păstrează într-o oarecare măsură și astăzi.

Subcultura britanică „Teddy Boys” datează de la sfârșitul anilor 40' când, în urma celui de-Al Doilea Război Mondial, o generație de tineri cu bani a adoptat stilul de îmbrăcăminte Edwardian (Teddy). Erau membrii găștilor de cartier, formate în zonele unde clasa muncitoare predomina și se asemănau în privința comportamentului cu găștile londoneze din anii 1890, etichetate ca huligani. De cele mai multe ori, violența și vandalismul nu erau ceva serios, făcând parte din distracție și exagerate în presă pentru a crea sentimentul unor știri senzaționale. Teddy Boys a fost primul grup de tineri din Anglia care se diferenția de restul societății. Urmând aceeași idee, se poate afirma că

au contribuit semnificativ la formarea unui segment de piață adresat exclusiv tinerilor. Tipul de îmbrăcăminte pe care îl purtau a fost realizat pentru a șoca generația părinților. Vestimentația Teddy-Boy era compusă din: jachete lungi în tonuri de culori închise, câteodată cu gulere mai mari și cu clape la buzunare; pantaloni cu talie înaltă, drepți, purtați adesea cu șosete deschise la culoare. Obişnuiau să mai poarte și veste din brocart (țesătură din mătase de calitate superioară, înflorată sau ornamentată). Aceste elemente vestimentare erau realizate de cele mai multe ori la croitor, la niște prețuri destul de mari. Jacheta nu a fost atât de nepractică pe cât se credea. Ea nu numai că era un semn de recunoaștere, dar așa cum era făcută, din lână, cu multe buzunare, era foarte călduroasă și bună la ascunderea de arme și alcool. Coafura preferată era părul lung, dat cu mult gel cu un quiff în față și la spate era lăsat nepieptănat pentru a forma, cum era popular numit, un „fund de rață”. Teddy Girls au adoptat un stil similar cu cel al Teddy Boys. Purtau jachete lungi și drepte, fuste hobble (care luau forma coapselor, strâmte în zona genunchilor), părul lung și împletit, adesea pălării mari de paie, broșe și espadrile. Mai târziu au adoptat moda americană, pantaloni pe forma piciorului (stil toreador), fuste cloș, vaporoză și părul purtat în stil ponytail (coadă de cal).

Subcultura „Punk” a apărut în Statele Unite, Regatul Unit și Australia în mijlocul anilor 1970. Regiunea exactă în care punk-ul a apărut a fost mult timp o controversă în cadrul mișcării. Punk-ul timpuriu a avut o abundență de antecedente și influențe, Jon Savage l-a descris ca o cultură „bricolaj” din aproape fiecare cultură anterioară a tinerilor care a existat în Occident înainte de cel de-Al Doilea Război Mondial. Diverse mișcări filozofice, politice și artistice au influențat această subkultură. Punk rock-ul are o varietate de origini atât în cadrul genului rock 'n' roll, dar nu numai. Punkiștii au căutat să șocheze prin utilizarea extremă a îmbrăcă-mintei, coafurii, cosmeticelor, tatuajelor bijuteriilor și modificării corporale. Moda punk timpurie a adaptat obiecte de zi pentru a crea un efect estetic: hainele erau rupte și prinse cu ace de siguranță sau învelite cu bandă adezivă, hainele ordinare au fost personalizate prin pictarea lor cu marker sau cu vopsea, sacul din plastic negru a devenit o rochie, o fustă sau un tricou, acele sau lamele de ras au devenit bijuterii. Moda punk la începutul anilor 1980 a fost formată din pantaloni strâmți, blugi, kilt sau fustă, trico-uri, jachete din piele (deseori ornamentate cu logo-uri, insigne, butoni din metal sau vârfuri) și adidași Converse. Punkiștii timpurii afixau ocazional zvestica nazistă pentru valoarea ei șocantă, pe când cei contemporani o afixau tăiată, ei fiind antirasiști convingși. Unii punkiști erau anti-fashion argumentând că punk-ul ar trebui să fie definit de muzică și ideologie. Acest lucru se întâmpla frecvent după 1980 în SUA, unde membrii scenei hardcore punk se îmbrăcau în tricouri albe și blugi mai degrabă decât în costumele elaborate ale omologilor britanici.

Subcultura „Hippie” a fost inițial o mișcare a tineretului care a apărut în SUA la mijlocul anilor 1970 și care s-a răspândit rapid în restul țărilor. Ideologia hippie este caracterizată de flower-power, atotputernicia dragostei, eliberarea din tipare, hedonismul; trăiau după legile făcute de ei, nu după cele impuse de guvernul american. Hippie-i luptau pentru nelegalizarea discriminărilor rasiale, pentru toleranță, pace și iubire. Iar pentru aceasta apelau la muzică. Așa a apărut și fenomenul Woodstock. „Woodstock Music and Art Festival” a fost un festival american de rock de anvergură, ce a avut loc între 15 și 18 august 1969 pe cei 2,4 km² ai fermei lui Max Yasgur, în zona rurală Bethel, New York. Pentru majoritatea, acesta a reprezentat exemplul cel mai elocvent al curentului hippie. Stilul vestimentar propus de hippy era în acord total cu felul de viață practicat de aceștia. Multe elemente ale vestimentației hippie sunt preluate din cultura africană. De multe ori hippie-i preferau să nu se îmbrace deloc, pentru că practicau nudismul, în dorința de a fi mai aproape de natură. Ei preferau să meargă desculți sau să folosească sandale. Nici bărbații, nici femeile nu-și tundeau părul, iar pletele lungi erau cel mai des întâlnite în cadrul imaginii membrilor acestei comunități. Hainele purtate erau colorate intens și aveau deseori imprimeuri cu motive florale sau geometrice. Cămășile înnodate în talie, pantalonii sau fustele lungi, largi, rochiile lejere erau veșmintele cel mai des întâlnite la hippy. Ideea unui look era aceea de a da deplină libertate de mișcare corpului, de a purta îmbrăcăminte lejeră, plăcută, răcoroasă, din țesături naturale. Hippie-i își întregeau de multe ori imaginea prin folosirea accesoriilor. Foarte des în cadrul subculturii hippie, bărbații poartă bijuterii. De asemenea, de multe ori se poartă pe post de bijuterii împletituri de flori purtate pe cap, la gât sau în păr. Accesoriile folosite sunt din ceramică, os sau piatră, deseori fiind folosite și cristale de mină sau pietre semiprețioase. Metalele prețioase, aurul, argintul, nu sunt apreciate de hippy.

Subcultura „Goth” poate fi găsită în multe țări. Ea a luat naștere în Marea Britanie, la începutul anilor '80, în scena gothic rock, o ramură a genului post-punk. Subcultura goth a supraviețuit mai mult decât altele din aceeași epocă și a continuat să se diversifice. Din punct de vedere muzical, genurile principale asociate cu această mișcare sunt goth rock, deathrock, post-punk și darkwave. Vizual vorbind, goticul se inspiră din imaginarul romantic ce implică spectrul horror de fantome, vampiri, culori sumbre, lugubru, morbidul, mistical, toate filtrate estetic și transformate în artă. De asemenea se inspiră din filme precum „Dracula”, „Nosferatu”, „The Crow”, „The Hunger”, „Interview with a vampire”, „Nightmare before Christmas” și altele care au o tematică mai mult sau mai puțin gotică. În ceea ce privește vestimentația, se observă o adoptare a tinutei preponderent neagră în stilul victorian, elisabetan, medieval sau post-punk, accesoriile fiind confecționate din argint, hainele cuprinzând elemente precum crinolinelor, corsetele, hainele din plasă, pantalonii din piele, bocancii cu talpa groasă. Foarte obișnuite sunt piercingurile și tatuajele. Din punctul de vedere al coafurii, părul este de obicei tuns în frizuri considerate neobișnuite sau este tapat. Atât fetele cât și băieții adoptă des machiajul în stil egiptean. Cel mai important lucru în stilul vestimentar este originalitatea. O mare calitate a goticilor este toleranța, subcultura fiind mai mult axată pe stare de spirit și estetică decât pe religie (spre deosebire de alte subculturi precum black metal sau christian rock), politică, orientare sexuală, moralitate și altele. Preponderent se adoptă mentalitatea romanti-că și neoromantică iar în general, goticii sunt persoane pacifiste, nonviolente, tolerante. Faptul că unele persoane care se consideră a fi goth sunt anarhiste nu are nicio legătură cu subcultura în general. Același lucru este aplicabil și în ceea ce privește religia. O mare parte a necunoscătorilor afirmă că goticii sunt sataniști - această părere este complet eronată, întrucât urmează o tendință actuală de a confunda spiritul religios în sine cu ideea de creștinism.

Andreea Modreanu

Gramatica pentru uzul nostru

Gramatica limbii române este în continuă schimbare la nivel morfologic. În DOOM 2 sunt menționate numeroase variante libere(dublete) ale unor verbe.

Pentru infinitiv: (a) cimenta/a cementa (dinții); (a) decafeiniza/ decofeiniza; (a) incarna/ încarna; (a) incorpora/încorpora; (a) fricționa/ frecționa; (a) rabate/ (a) rabata

Pentru indicativ: cheltuiește/cheltuie; chinuiește/chinuie; demarchează/demarcă; se destăinuie/ se destăinuiește; învie/înviază; se străduie/ se străduiește; mântuie/ mântuiește.

Andreea Modreanu

Cum articulăm cuvintele împrumutate din alte limbi?

Fiecare dintre noi s-a confruntat, măcar o dată, cu această problemă. Cuvintele ca „bleu”, „click” sau „trend”, articulate, pun mari dificultăți la scriere. Deși, aparent nu au nicio regulă, ele urmează niște norme foarte stricte. Am descoperit și eu de puțin timp acest lucru și am hotărât să îl împărtășesc cu voi:

- atunci când finalul cuvântului în cauză prezintă deosebiri între scriere și pronunțare sau se termină în litere ce nu aparțin alfabetului limbii române, articolul hotărât se desparte prin cratimă de restul cuvântului, deci vom scrie: „bleu-ul” nu „bleul”; „show-ul” nu „showul”; „hobby-ul” nu „hobbyul”;
- atunci când cuvântul în cauză se termină cu litere ale alfabetului limbii române, pronunțate ca în limba română, articolul hotărât nu se desparte prin cratimă de restul cuvântului: „clickul”; „trendul”; „boardul”.

Andreea Modreanu

Știați că...

- toate resursele naturale ale Terrei sunt în scădere?
- oxigenul din atmosferă este înlocuit o dată la 2000 de ani pe când dioxidul de carbon, o dată la 300 de ani?
- pădurea se mai numește și „plămânul verde al planetei”?
- o treime din speciile de animale și plante dispar din cauza încălzirii globale și a poluării?
- Mazda Motor Corporation îi recompensează pe angajații din Japonia cu 12\$ / lună dacă vin la muncă pe jos?
- mai puțin de 2% din rezerva de apă de pe Glob este de apă dulce?
- calota glaciară se topește din ce în ce mai mult?
- o familie obișnuită poate economisi până la 68000 litri de apă pe an dacă nu lasă apa să curgă încontinuu atunci când spală vasele, când folosește apa pentru igienă personală sau când spală mașina?
- dacă o persoană, într-o săptămână, în loc să facă baie, ar face duș, ar economisi atâta apă cât să ajungă pentru 1000 de cești de cafea?
- sticlele de plastic nu se degradează complet niciodată?

Pătrășcanu Laura, clasa a VII-a

ATITUDINI. REFLECȚII

Motto: Îmi pasă că ție nu-ți pasă!

Nepăsare

Merg pe stradă. Văd o fată mestecând liniștită dintr-o pungă de Fornetti. Termină de mâncat, mototolește punga și, cu un gest foarte natural, o aruncă pe jos. Ei îi „pasă foarte mult” de curățenia stradală, mediu, poluare, stratul de ozon, topirea calotei glaciare, încălzirea globală și alte probleme de genul acesta, sunt sigură... La următorul stâlp este agățat un coș de gunoi, dar cui îi pasă? În fond, trotuarul nu e casa ei, vor veni alții să strângă de pe jos. Câțiva metri mai încolo, un turist se pregătește să intre într-un hotel, dar își dă seama că are țigara aprinsă în mână. „Ca să nu deranjeze”, acesta consumă și ultima urmă de tutun, apoi îi face vânt mucusului de țigară, care ajunge liniștit pe stradă, pe asfaltul fierbinte. La intrarea în hotel este amenajat un loc pentru fumat, la separeu, dar cine să îl observe? El nu își dă seama că tocmai a „respirat” oxigenul unui copil... Va veni altcineva să măture în urma lui. Avem din ce în ce mai puțin timp liber, iar modul în care ni-l gestionăm ne influențează comportamentul, atitudinea și chiar stilul de viață. Unii merg la film, teatru, concerte. Alții citesc o carte, din ce în ce mai puțini. Tinerii mai romantici pur și simplu stau alături de persoana iubită...nu contează ce fac...pur și simplu stau... Parcurile sunt pline în weekenduri, pădurile la fel, grădinile zoologice... Dar... Ne-am gândit vreodată ce am face dacă nu ar mai exista parcuri, păduri...? Unde am mai merge să ne relaxăm, dacă nu ar mai exista parcuri, să scăpăm de aerul poluat? Toți avem nevoie de mașini ☐ sunt indispensabile, dar cât de nocive sunt?! Totul se reduce astfel la nevoia de...copaci! HAI SĂ PLANTĂM UN COPAC ÎMPREUNĂ!

Pătrășcanu Laura

Boboc de Cuza

Cu toții visăm la momentul maturizării, la clipa în care trecerea de la copilul inocent și plin de viață la adolescentul grijuliu și responsabil se face prin pășirea pe o altă treaptă a vieții, după care realizăm, cu o urmă slabă de tristețe, că timpul ce s-a topit nu se mai întoarce. Mereu am spus, sau, dacă nu am exprimat în cuvinte, am găsit că atunci când „vom fi mari” lucrurile vor fi altfel, schimbate

în bine, vom fi capabili să alegem după cum dorim, fără ca tata sau mama să mai aibă ceva de obiectat. Ei bine, în mare parte aceste vise vor deveni realitate, când pragul clasei a IX-a va fi trecut, însă responsabilitatea va deveni și ea o parte din imaginea noastră de adolescent.

Clasa a VIII-a, ultimul an de gimnaziu, reprezintă momentul perfect în care gândurile, dorințele dar și responsabilitățile noastre

trebuie așezate în ordinea firească. Pentru a ajunge boboc de Cuza, toată atenția trebuie concentrată asupra învățaturii.

Sigur, cine mă va auzi spunând aceste lucruri va interpreta greșit cuvintele mele: învățatură și iar învățatură...ce tocilară!

Dar pentru a reuși să ajungi în acest liceu de prestigiu este nevoie de multă muncă. Profesorii sunt conștienți de capacitatea unui elev din momentul în care acesta este demn de a purta blazonul acestui Colegiu și, fără doar și poate, fiecare dintre noi este obligat să dovedească prin rezultate excepționale că merită să fie cuzist.

Nu e ușor. Dar nici nu e imposibil. Am trecut prin examenele de evaluare de la sfârșitul clasei a VIII-a și vă pot împărtăși sincer trăirile mele. Totul depinde de cunoștințele acumulate în cei patru ani de gimnaziu și de concentrarea maximă de care poate da dovadă un elev conștiincios. Apoi, fără emoții, nici nu vei simți trecerea orelor de examen când tu, cunoscându-ți capacitățile,

vei termina de completat și ultimele rânduri din lucrare.

Am reușit să depășesc cu bine aceste examene și vă pot împărtăși cu mândrie că sunt boboc de Cuza. Mă simt măgulită și nu-mi încap în piele de fericire că visul meu, ascuns în suflet încă din copilărie, s-a realizat, iar acum trăiesc cu această împlinire fără nicio urmă de resentiment sau de nesiguranță.

Dragi colegi de la clasa a VIII-a, sunt constructive emoțiile, satisfacțiile examenelor. De aceea vă rog să credeți cu toată ființa voastră în visul pe care îl aveți și să ajungeți, ca și mine, boboci de Cuza, mândri de ceea ce ați realizat!

Mult succes în tot ceea ce v-ați propus, la examenele pe care le aveți de trecut și, nu uitați niciodată să zâmbiți, gândindu-vă că locul de la Cuza îl meritați pe deplin și că tot universul apropiat ajută și vă susține pentru a păși către adolescență și a lăsa în urmă sufletul de copil!

Adela Rovenschi, clasa a IX-a A

Cuvântul, cheia existenței

Cuvântul e un mister absolut. Până la urmă, ce înseamnă cuvântul? El se denumește, paradoxal, pe el însuși, fiind baza comunicării. Orice lucru transmite o anumită informație, are un anumit sens care vorbește, deci, până la urmă ar fi existat lume fără cuvânt? Ar fi putut Dumnezeu să le spună ceva oamenilor fără cuvinte? Astfel, cuvântul compune viața tuturor.

Cu ajutorul cuvintelor, poți să-ți exprimi ființa, gândurile și sentimentele. Cu un cuvânt poți răni pe cineva, poți să aduci bucurie cuiva, poți deveni ce vrei tu, poți

aduce, pe hârtie, lucruri pe care nici măcar Hercule nu ar putea să le ia din loc.

Cuvântul este oglinda omului, formula prin care ființa străbate cotloanele absolutului și poate face orice. Cu alte cuvinte, gândul și realitatea sunt egale cu vorbele.

Cuvintele vin când trebuie, când și cum doresc ele, ca în scrierea de față.

Dar rolul și miracolul cuvântului nu apar doar în viața mea, a ta, și a lor, ci a tuturor.

Mihnea Andrei Nistoroiu

Rolul cuvântului în viața mea

Din punctul meu de vedere, cuvântul este foarte important, deoarece fără acesta comunicarea noastră ar fi foarte diferită. Mama nu ar avea sentimentul de bucurie atunci când primul cuvânt rostit de copilul sau ar fi numele ei. Nu ne-am putea exprima exact sentimentele față de o anumită persoană sau dorințele care ne vin în minte.

Cu ajutorul cuvintelor, am putea crea lumea din nou. Totul ar fi pe placul nostru, răutatea și invidia ar dispărea, luându-le locul bunătatea, sinceritatea, pacea și iubirea. Dacă am realiza o lume nouă, ne-am clădi castele până la cer, am avea o grădină nemărginită, plină de flori multicolore și fluturi dansând în jurul lor. Am construi și o școală, dar una mai amuzantă și mai colorată decât cea reală. Ar exista și Moș Crăciun, care ne-ar aduce cadouri în fiecare an, desigur, doar dacă am fi cumiți.

Cuvântul ocupă o mare parte din viața noastră, chiar dacă de multe ori nu realizăm acest lucru.

Ghența Beatrice, clasa a VI-a

Delicii pentru timpul liber

Alexandru ... Creator		Cub și zar! Nicolae ... Nesuferit			Înșurire de cărămizi Fată în straie populare		Cercuri motrice Ion Heliade ...
Lecție transmisă Culcușul păsărilor							
				Cută pe față			
Te ajută să urci Arbore cu lemn ușor						Băut la sfârșit!	
				Fără nicio valoare Ifose			
Eugenia Olaru Bogdan Petriceicu- ...			Împarte piesa de teatru(pl.) Oferit				
						Bun pentru sfîri	
Ștefan ...		Plângere, reclamație					

Nota Redacției

Vin noile examene de clasa a 8-a și, cum acestea sunt importante pentru viitorul celor în cauză, sunt însoțite de o grămadă de probleme și de stres. În continuă schimbare, sistemul de învățământ românesc pune din ce în ce mai multă presiune pe umerii noștri indiferent de clasă; astfel, fiecare test devine important și suntem bombardați din toate părțile de interdicții, sfaturi și atenționări. Și sub acest maldăr de probleme ne aflăm noi, elevii, ce încercăm să supraviețuim. Ne mai întreabă cineva ce dorim? Câteodată, nu. Și astfel trec zilele, fiecare la fel ca cealaltă și am ajuns să ne dorim să vină weekendul mult mai tare decât înainte. Dar nu trebuie să ne dăm bătăuți. Niciodată. Prin această revistă, în care toți cei din colectivul de redacție am pus suflet, încercăm să aducem măcar puțină veselie, amuzament și destindere în viața voastră. Suntem deja la al patrulea număr și am devenit în mod oficial o revistă atestată. La sfârșitul anului școlar precedent am participat la „Concursul interjudețean al revistelor școlare, ediția a 10-a” organizat de Casa Corpului Didactic Focșani, secțiunea învățământ gimnazial și am obținut o mențiune dar și premiul special al juriului.

De această dată v-am pregătit, la fel ca și în datele trecute, articole interesante, interdisciplinare. Revista se îmbunătățește cu fiecare ediție și puteți participa și voi trimițând diverse materiale și articole. Le puteți trimite pe adresa de e-mail a revistei: revistaNOI_cnc@yahoo.com, sau contactând-o pe dna profesoară Aurelia Nedelcu. Vă așteptăm colaborarea!

În încheiere aș dori să mai precizez că, după cum poate știți, școala noastră a fost singura nominalizată din județ, pentru a doua oară la rând, printre cei 10 finaliști ai Galei Premiilor în Educație, organizată de fundația „Dinu Patriciu”, alături de alte școli cu renume din țară. Acestea fiind spuse, vă doresc mult succes în acest nou an școlar!

Redactor-șef, Andreea Modreanu

NOI

FOAIE A GIMNAZISTI... LA COL... CUZA", F... SANI

SUNTEM O
PAGINA CARE
SE SCRIE SI SE
RESCRIE MEREU
SUNTEM O
SUNTEM O
PAGINA CARE
PAGINA CARE SE
SE SCRIE SI SE

ISSN 2069-4202

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

REDACTOR - ȘEF: ANDREEA MODREANU
REDACTORI: ANA MIRON, MARA COPACI, ELIZA SOARE,
MIHNEA NISTOROIU, VIOLETA CROITORU, PROF. ANA-
MARIA NOROCEA, TEODORA BENTZ, MARIANA HUȚANU,
EMILIA POLL, GABRIELA OBODARIU, LOREDANA DIAC
TEHNOREDACTARE: PROF. CAMELIA MEREUȚĂ
COORDONATOR: PROF. AURELIA NEDELCU